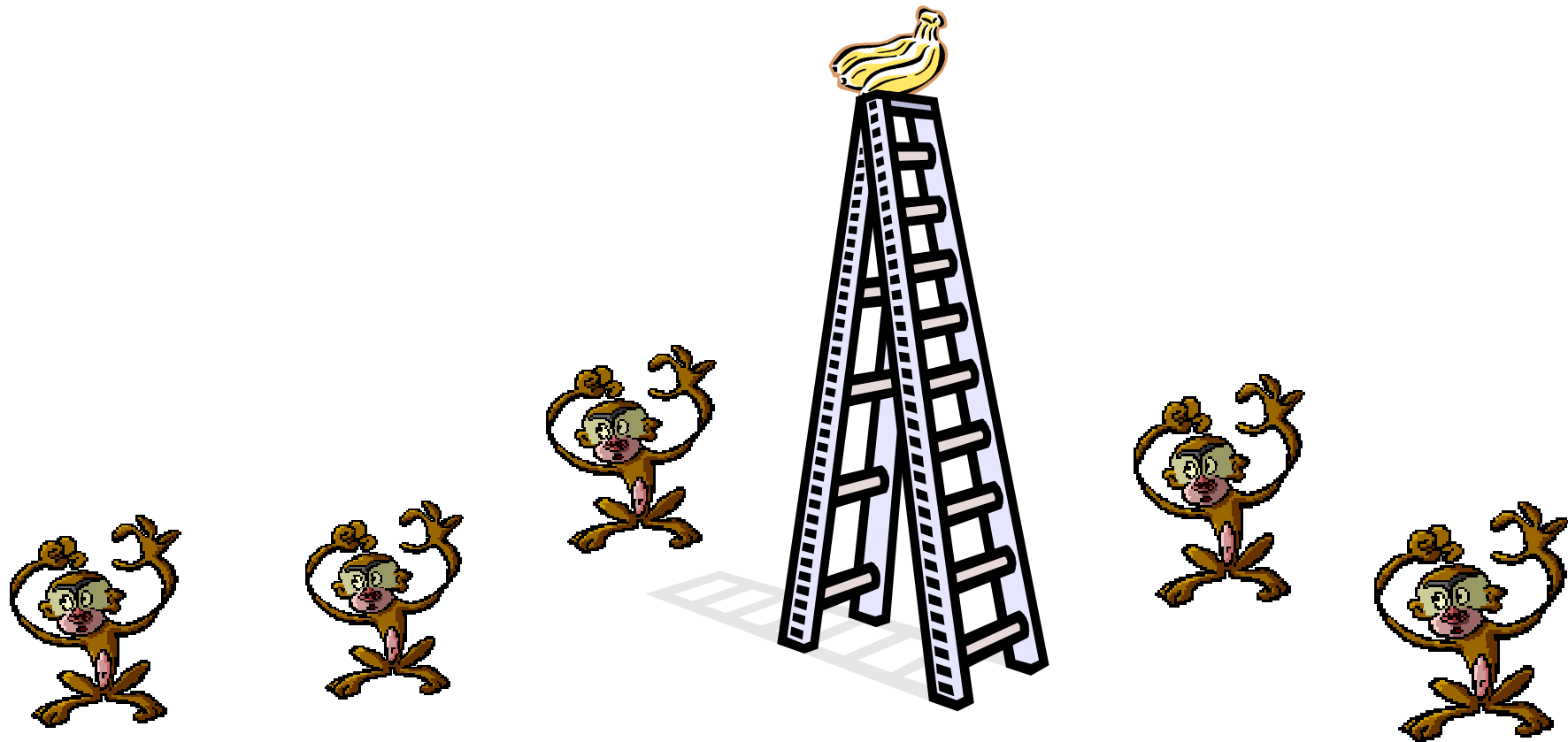
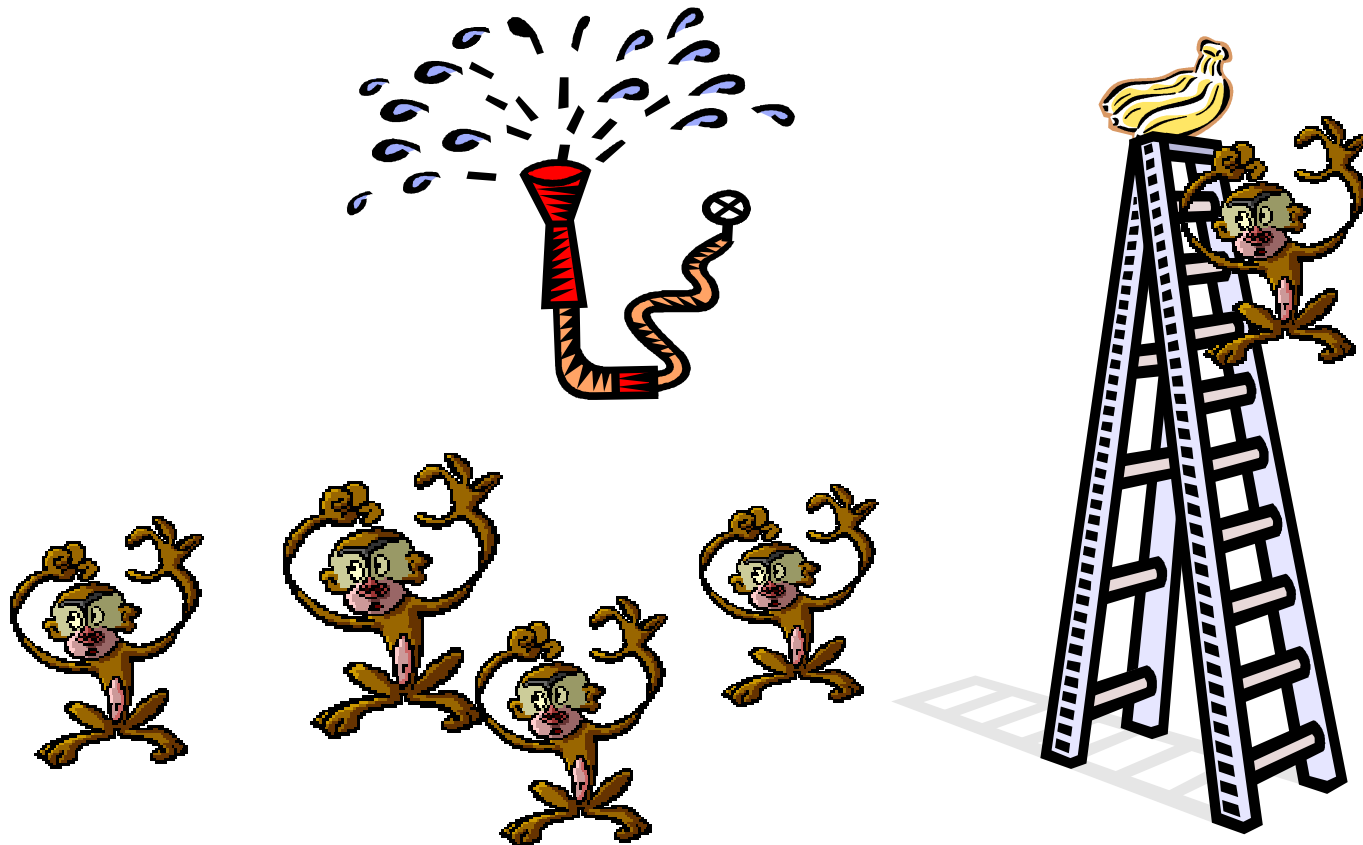

Com neix un
paradigma ?

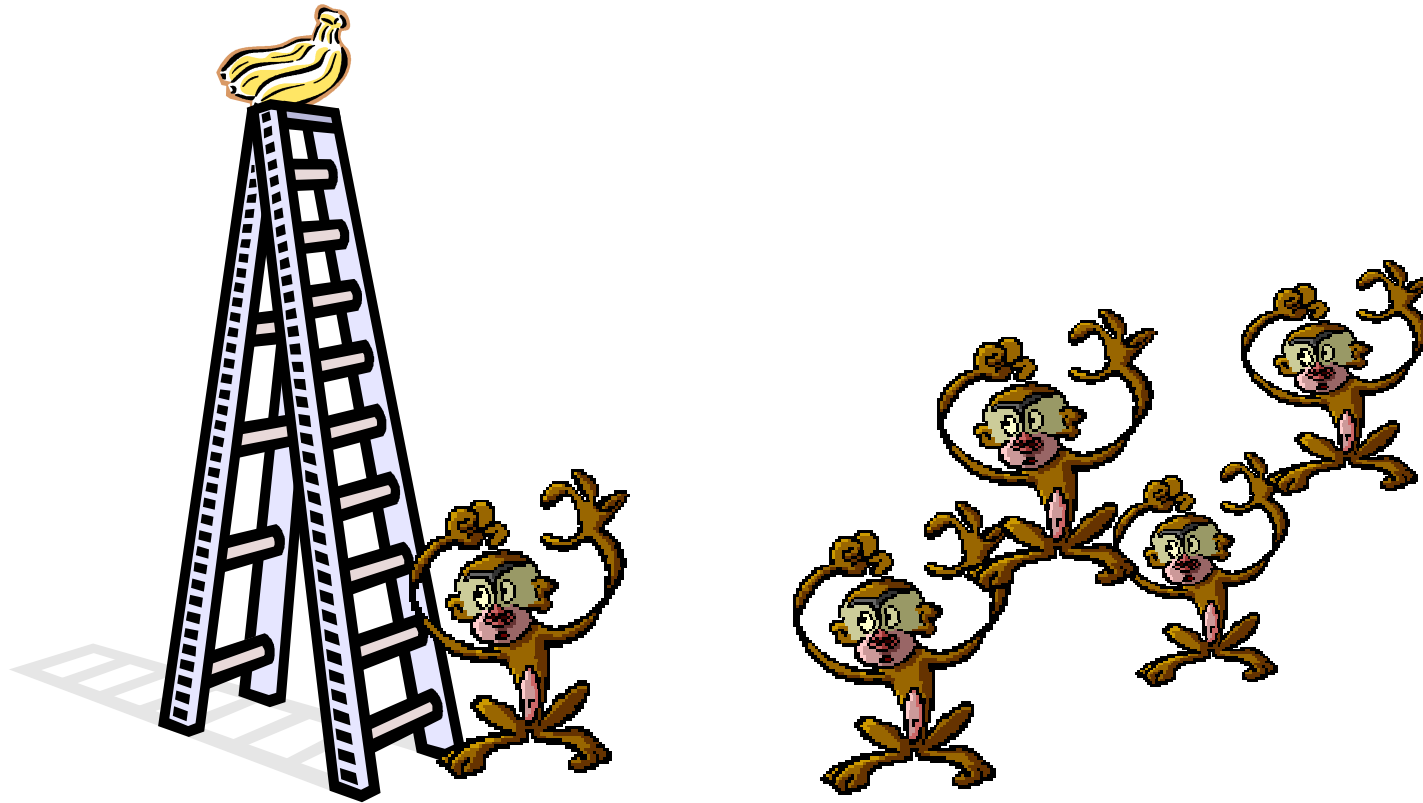
Un grup de científics va situar cinc micos dins d'una gàbia. Al centre hi havia una escala i al capdamunt, una pila de plàtans.

Quan un dels micos pujava les escales per agafar els plàtans, els científics ruixaven els altres amb un raig d'aigua ben fred

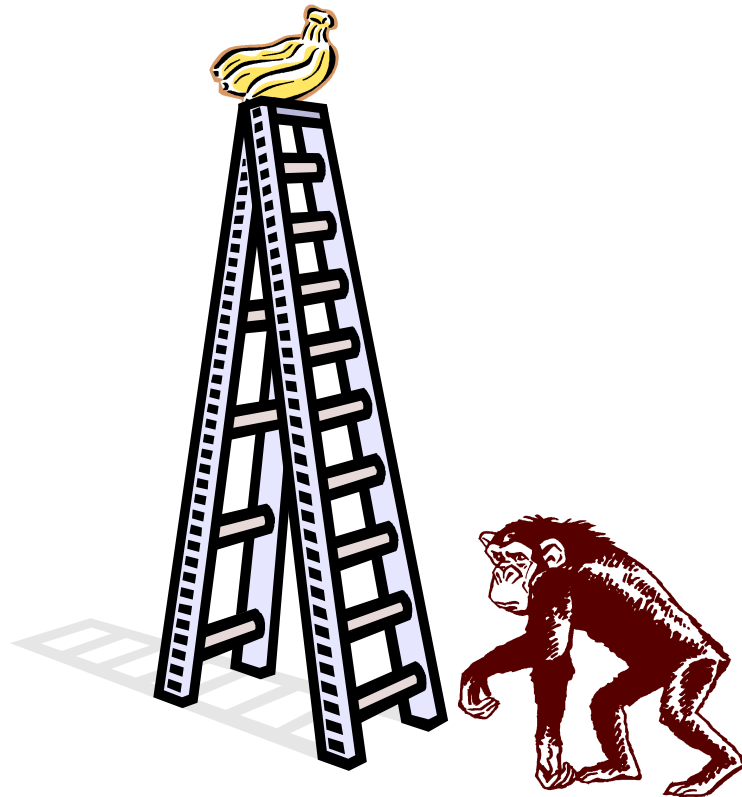
Al cap del temps, quan un dels micos intentava pujar l'escala, els altres el colpejaven violentament.

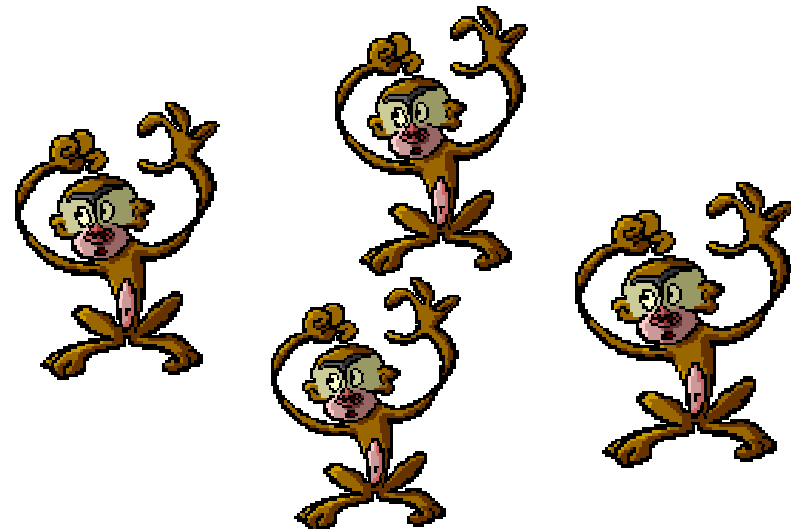
Passat ja algun temps més, cap dels micos
gosava pujar l'escala, malgrat la temptació
de les bananes

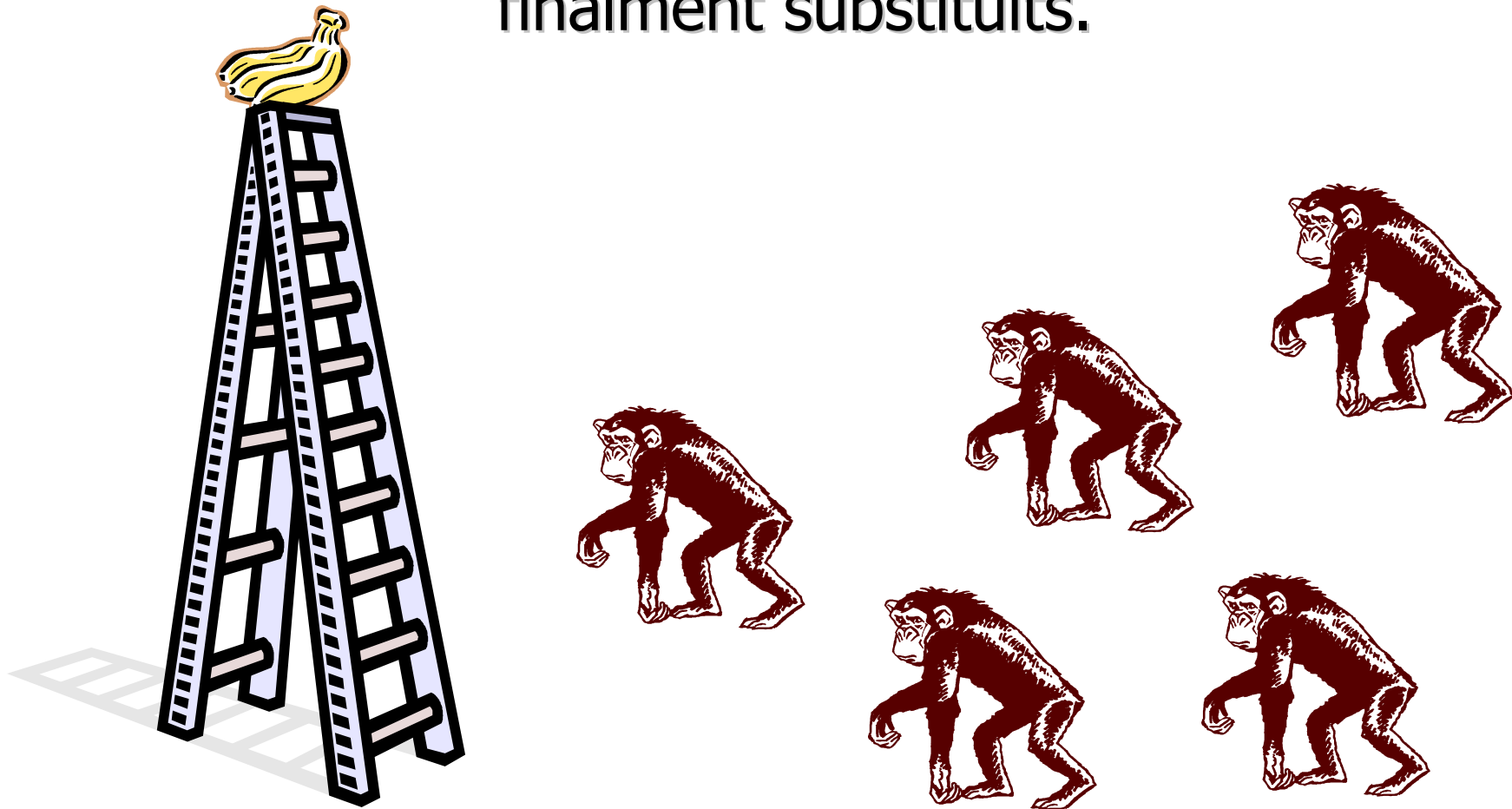
Aleshores els científics van substituir un dels micos. La primera cosa que va fer va ser pujar l'escala. Els altres el van fer baixar ràpidament, tot clavant-li una tremenda pallissa.

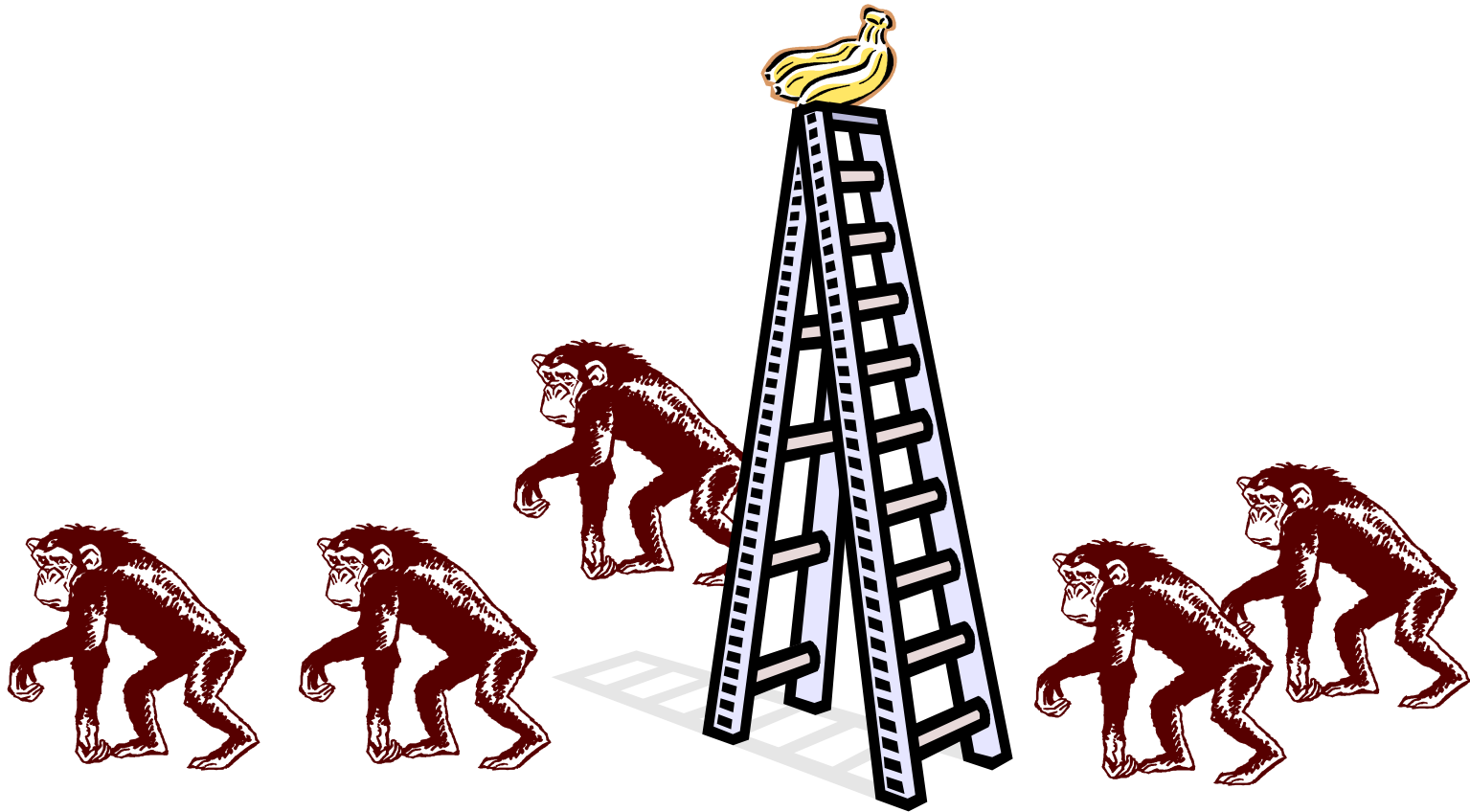
Després d'algunes pallisses, el nou integrant del grup ja no pujava l'escala, encara que mai va saber el perquè de les pallisses

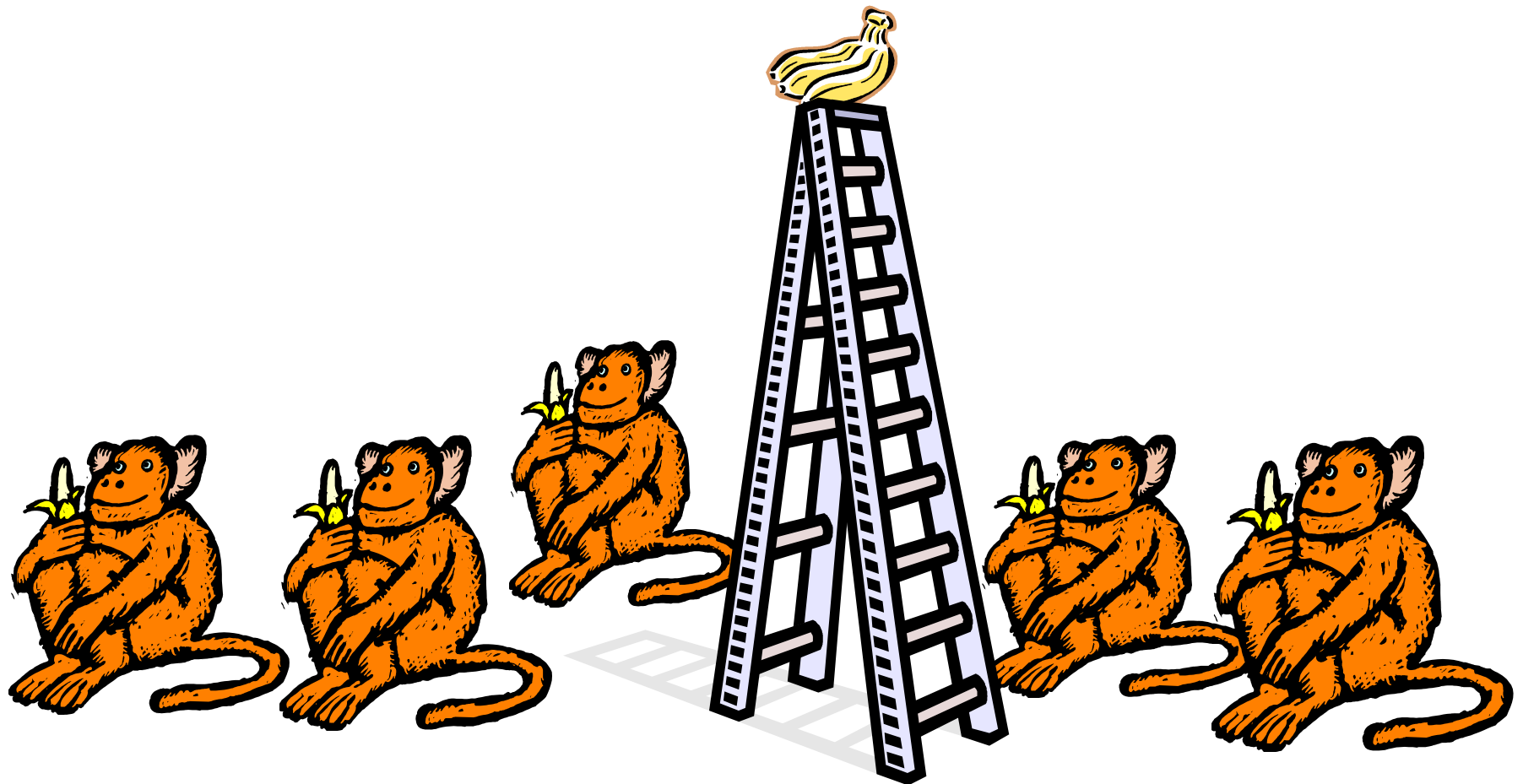
Un segon mico va ser substituït, i va succeir el mateix. El primer mico va ser un entusiasta de la pallissa al novell. Un tercer es va substituir i el van colpejar, com als altres. El quart i el cinquè foren finalment substituïts.

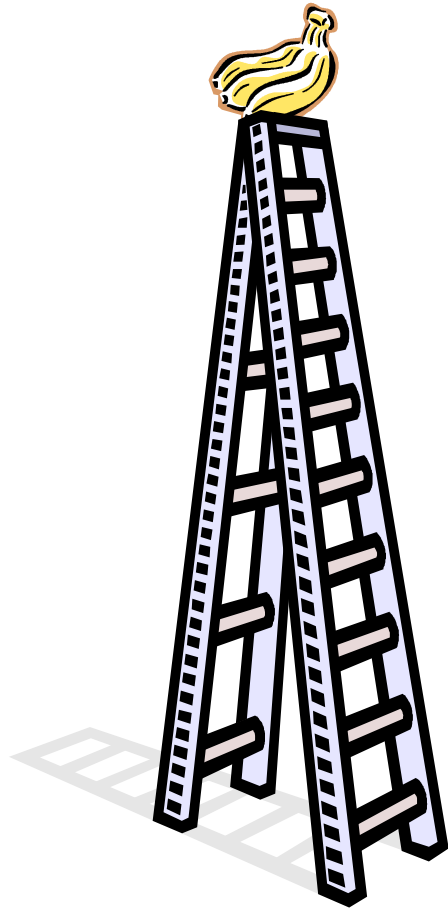
Els científics obtingueren, doncs, un grup de cinc micos que, tot i no haver rebut mai un raig d'aigua freda, seguien colpejant aquell qui gosava pujar l'escala per a abastar els plàtans

Si poguéssim preguntar a alguns d'ells perquè
picaven als qui intentaven pujar l'escala, la resposta
seria ben segur:
«No ho sé. Aquí sempre s'han fet les coses així»

Ens hauríem de preguntar molts cops perquè seguim
“apallissant” els qui no fan les coses com sempre
s’han fet si, ben mirat, les podem fer de moltes
formes diferents.

Hi ha només dues coses
infinites al món:
L'univers mateix i
l'estupidesa humana.

Albert Einstein